

konden zijn van een procedure op tegenspraak.

2. De voorwaarden die Titel III van het Verdrag aan de erkenning en de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen verbindt, zijn niet vervuld in het geval van door een rechter bevoelen of toegestane voorlopige of bewa- rende maatregelen, indien de partij te-

gen wie zij zijn gericht, niet is opge- roepen te verschijnen en zij ten uit- voer moeten worden gelegd zonder voorafgaande betekening aan die par- tij. Bijgevolg komen dergelijke rech- terlijke beslissingen niet in aanmer- king voor de in genoemde Titel III voorziene regeling voor de erkenning en de tenuitvoerlegging.

In zaak 125/79,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens het Protocol van 3 juni 1971 betreffende de uitlegging door het Hof van Justitie van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoer- legging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, van het Oberlandes- gericht Frankfurt/Main, in het aldaar aanhangig geding tussen

B. DENILAULER, te Taunusstein, Bondsrepubliek Duitsland,

verweerder, tevens opposant,

en

SNC COUCHET FRÈRES, te Andrézieux-Bouthéon, Frankrijk,

verzoekster, tevens geopposeerde,

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 24, 27, 34, 36, 46 en 47 van het Verdrag van 27 september 1968 (PB L 299 van 1972, blz. 32),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: H. Kutscher, president, A. O'Keeffe, A. Touffait, kamerpresidenten, J. Mertens de Wilmars, P. Prescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans en O. Due, rechters,

advocaat-generaal: H. Mayras
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De verwijzingsbeschikking en de krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG ingediende schriftelijke opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

De onderneming Couchet Frères, verzoekster in het hoofdgeding, gevestigd te Andrézieux-Bouthéon (Frankrijk), voerde voor de Duitse firma B. Denilauler diverse goederentransporten uit. Toen de desbetreffende rekeningen onbetaald bleven, dagvaardde verzoekster haar contractspartij voor het Tribunal de Grande Instance te Montbrison, dat B. Denilauler bij vonnis van 4 juli 1979 veroordeelde tot betaling van de gevorderde bedragen, waarvan de hoofdsom FF 120 000 bedroeg. Het beroep van de schuldenaar op schuldvergelijking voor een bedrag van FF 65 000 werd verworpen. In de loop van de procedure werd Couchet bij beschikking van de president van genoemd Tribunal van 7 februari 1979 op basis van artikel 48 Code de procédure civil gemachtigd, conservatoir beslag te leggen op het tegoed van Denilauler bij de Société Générale Alsacienne de Banque te Frankfurt/Main, tot zekerheid van het bedrag van FF 120 000, vermeerderd met FF 10 000 wegens kosten en interessen. Deze beschikking werd gegeven zonder dat Denilauler was gehoord, en was uitvoerbaar bij voorraad. Laatstgenoemde betoogt dat hij tegen deze beschikking beroep heeft ingesteld, doch dat daarop nog niet is beslist.

Met een beroep op het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechter-

lijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (hierna: het Executieverdrag) verzocht Couchet het Landgericht Wiesbaden bij verzoekschrift van 19 februari 1979 de betrokken beschikking van het verlot tot tenuitvoerlegging in de Bondsrepubliek Duitsland te voorzien en gelijktijdig een beschikking te geven waarbij zij zou worden gemachtigd beslag te leggen op bovengenoemde bank-saldo's.

In dat verzoekschrift werd door haar betoogd dat het gevraagde verlot tot tenuitvoerlegging kon worden verleend, ondanks de omstandigheid dat de Franse beschikking waarbij de beslaglegging werd toegestaan, niet aan Denilauler was betekend. Het in artikel 47 Executieverdrag neergelegde vereiste van betekening zou niet gelden voor een beslissing houdende toestemming tot beslaglegging, omdat anders het verrassende effect, dat voor het welslagen van beslaglegging doorslaggevend is, verloren zou gaan.

Bij beschikking van 23 maart 1979 gaf de president van de 6e Zivilkammer van het Landgericht Wiesbaden aan haar verzoek gevolg met het bevel, de Franse beschikking van 7 februari 1979 van het verlot tot tenuitvoerlegging te voorzien. Op 28 maart 1979 werd dat verlot verleend door de desbetreffende ambtenaar bij genoemd Landgericht, en tevens het gevraagde beslag gelegd.

Denilauler tekende tegen de beschikking van 23 maart 1979 verzet aan voor het Oberlandesgericht Frankfurt/Main. Hij vorderde primair nietigverklaring van de

beschikking, met het betoog dat het bij het Landgericht Wiesbaden ingediende verzoek op grond van de artikelen 27, sub 2, en 46, sub 2, Executieverdrag had moeten worden verworpen, omdat het op 7 februari 1979 bij het Tribunal te Montbrison ingediende verzoek hem niet was betekend. Subsidiair vorderde hij dat de gedwongen tenuitvoerlegging slechts zou worden toegestaan voor een bedrag van FF 55 000, dat wil zeggen het bedrag van FF 120 000, verminderd met het bedrag van FF 65 000 waarvan hij voor de Franse rechter vergeefs compensatie met zijn schuld had gevraagd. Aan de omstandigheid dat de schuldvordering die hij op Couchet heeft en die hij in vergelijking wil brengen, is ontstaan vóór de datum (7 februari 1979) waarop de Franse rechter het conservatoir beslag heeft toegestaan, zou in dat verband geen belang kunnen worden toegekend.

Bij beschikking van 25 juli 1979 heeft het Oberlandesgericht Frankfurt/Main krachtens artikel 3 van het Protocol van 3 juni 1971 betreffende de uitlegging door het Hof van Justitie van het Verdrag van 1968, het Hof van Justitie de volgende prejudiciële vragen voorgelegd:

- „1. Hebben de artikelen 27, sub 2, en 46, sub 2, Executieverdrag tevens betrekking op procedures waarin, zonder dat de tegenpartij wordt gehoord, het nemen van voorlopige bewarende maatregelen wordt toegestaan?
2. Moet artikel 47, sub 1, Executieverdrag aldus worden verstaan, dat de partij die om de tenuitvoerlegging verzoekt, de documenten waaruit de betekening van de ten uitvoer te leggen beslissing kan worden vastgesteld, ook dan moet overleggen indien deze beslissing een voorlopige, louter bewarende maatregel vormt?
3. Kan een schuldenaar, onverminderd de in artikel 34, tweede alinea, Executieverdrag neergelegde regeling, op grond van artikel 36, eerste alinea, van het Verdrag met het tegen het toestaan van de tenuitvoerlegging van een voorlopige, bewarende maatregel in de zin van artikel 24 van het Verdrag gerichte verzet bezwaren tegen de vordering zelf indienen, ongeacht het tijdstip waarop de feiten die aan de bezwaren ten grondslag liggen, zijn ontstaan, met andere woorden kan een schuldenaar in dergelijke gevallen met name zijn schuld in vergelijking brengen met een tegenvordering die hij reeds vóór het nemen van de voorlopige maatregel van de eerste staat tegen verzoeker had?
4. Zo ja, staat in de verzetprocedure als bedoeld in artikel 36, eerste alinea, Executieverdrag aan de indiening van bezwaren van de schuldenaar tegen de vordering zelf de omstandigheid in de weg, dat de schuldenaar in de eerste staat het toegestane rechtsmiddel tegen de aldaar gegeven beslissing heeft aangewend en dit heeft gebaseerd op dezelfde bezwaren tegen de vordering zelf als hij ook in de verzetsprocedure heeft aangevoerd?”

De verwijzingsbeschikking is op 6 augustus 1979 ten Hove ingekomen.

Krachtens artikel 5 van het Protocol van 3 juni 1971 juncto artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG, zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door verzoekster in het hoofdgeding, te dezen vertegenwoordigd door G. Schroer, advocaat te Frankfurt/Main; de regering van het Verenigd Koninkrijk, te dezen vertegenwoordigd door R. Munrow, Treasury Solicitor; de Italiaanse regering, te dezen vertegen-

woordigd door A. Maresca als gemachtigde, bijgestaan door F. Favara, avvocato dello Stato; en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, te dezen vertegenwoordigd door G. Behr als gemachtigde, bijgestaan door W. Krause-Ablass, advocaat te Düsseldorf.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Schriftelijke opmerkingen, ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG

A — De eerste en de tweede vraag

Daarin wordt het Hof in wezen gevraagd of de vormvoorschriften die het Executieverdrag aan de erkenning (artikel 27, sub 2) en aan de erkenning en de tenuitvoerlegging (artikel 46, sub 2, artikel 47, sub 1) van rechterlijke beslissingen verbindt, ook gelden voor nationale procedures waarmee het nemen van voorlopige bewarende maatregelen wordt beoogd, welke maatregelen op grond van hun doel eenzijdig worden genomen, dat wil zeggen in afwezigheid van degene tegen wie zij zijn gericht. Volgens artikel 27 worden de beslissingen, genomen in een verdragsluitende staat, in de andere verdragsluitende staat niet erkend: „1) ... 2) indien het stuk dat het geding inleidt niet regelmatig en zo tijdig als met het oog op zijn verdediging nodig was aan de verweerder, tegen wie verstek werd verleend, is betekend of medegedeeld”.

Volgens artikel 46 moet de partij die de erkenning inroept of de tenuitvoerlegging verzoekt van een beslissing, overleggen: „1) ... 2) indien de beslissing bij verstek gewezen is, het origineel of een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift van het document waaruit blijkt dat het stuk dat het geding heeft ingeleid aan de niet verschenen partij is betekend of is medegedeeld”. Volgens artikel 47 moet de partij die de tenuitvoerlegging verzoekt, bovendien overleggen „enig document waaruit kan worden vastgesteld dat de beslissing volgens de wet van de Staat van herkomst uitvoerbaar is en betekend is geworden”.

1. Opmerkingen van verzoekster in het hoofdgeding (Couchet)

Volgens verzoekster in het hoofdgeding zijn de artikelen 27, sub 2, 46, sub 2, en 47, sub 1, Executieverdrag niet van toepassing op procedures waarin, overeenkomstig het nationale recht van de bevoegde rechter, bewarende maatregelen worden genomen zonder dat vooraf de wederpartij wordt gehoord. Genoemde bepalingen doelen volgens haar op rechterlijke beslissingen, gegeven in een verstekprocedure, dat wil zeggen een procedure die, tegen de wil van de verzoekende partij, geen procedure op tegenspraak vormt omdat de verwerende partij niet is verschenen. Zij hebben niet het oog op eenzijdige procedures waarin het gaat om het nemen van bewarende maatregelen op eenvoudig verzoek van de verzoekende partij. Dit is geval met de procedures voorzien in artikel 48 (oud) van de Franse Code de procédure civile en in de paragrafen 917 en volgende van de Duitse ZPO, op grond waarvan de bevoegde rechter conservatoir beslag toestaat zonder dat de wederpartij is gehoord. Reeds blijkt de doelstelling van

een voorlopige, bewarende maatregel kan aan de verlening van het verlof tot tenuitvoerlegging volgens het Verdrag niet de voorwaarde worden verbonden dat het stuk dat het geding heeft ingeleid aan de wederpartij is betekend. Daardoor zouden de doeltreffendheid en het verrassend effect, dat doorslaggevend is voor het welslagen van een dergelijke maatregel, verloren gaan. Aangezien volgens het Verdrag voorlopige en bewarende gerechtelijke maatregelen beslissingen vormen die in een andere verdragsluitende staat kunnen worden erkend en ten uitvoer gelegd, dienen deze beslissingen in de aangezochte staat evenzo doeltreffend te zijn als in de staat van herkomst.

Op grond van bovenstaande overwegingen moet worden aangenomen dat een Franse beslissing waarbij conservatoir beslag wordt toegestaan, volgens het Verdrag van het verlof tot tenuitvoerlegging moet worden voorzien, ook indien die beslissing niet eerst overeenkomstig artikel 47, sub 1, van het Verdrag is betekend.

2. Opmerkingen van de regering van het Verenigd Koninkrijk

Volgens het Verenigd Koninkrijk zijn de bewoordingen van het Executieverdrag duidelijk en kan slechts worden geantwoord, dat de in de artikelen 27, sub 2, 46, sub 2, en 47, sub 1, voorgeschreven formaliteiten ook in acht moeten worden genomen indien de erkenning wordt ingeroepen of de tenuitvoerlegging wordt verzocht van een rechterlijke beslissing, die in de verdragsluitende staat van herkomst in een eenzijdige procedure kan worden gegeven. Tot staving van haar betoog beroept de regering van het Verenigd Koninkrijk zich op de bewoordingen van de betrokken bepalingen (a) en

wijst zij op de ernstige gevolgen voor de handelsbetrekkingen van voorlopige bewarende maatregelen buiten kennis van de wederpartij (b).

ad a) De regering van het Verenigd Koninkrijk betoogt dat de artikelen 46, sub 2, en 47, sub 1, van het Verdrag duidelijke en dwingende bewoordingen bevatten. Zij wijst daartoe ook op artikel 33, sub 3, bepalende dat de in de artikelen 46 en 47 genoemde documenten bij het verzoek *worden* gevoegd. Ten slotte — en deze mening is door de doctrine aanvaard — wordt in artikel 27, sub 2, niet slechts bedoeld op bij verstek gegeven beslissingen in de eigenlijke zin des woords, maar op alle beslissingen, gegeven in een procedure waarin de verweerder niet is verschenen.

De Britse regering acht de opmerking van de verwijzende rechter juist, dat een strikte toepassing van artikel 27, sub 2, de rechter van de aangezochte staat in staat moet stellen na te gaan, of de rechten van de verdediging in de staat van herkomst voldoende zijn beschermd, doch dat een dergelijke toepassing daarnaast tot het ongewilde resultaat leidt dat het verrassend effect, dat in de meeste gevallen noodzakelijk is voor het succes van conservatoire maatregelen en het eenzijdig karakter van dergelijke procedures rechtvaardigt, verloren gaat. De regering van het Verenigd Koninkrijk gelooft echter niet dat op grond van de — door de nationale rechter aangevoerde — bedoeling van de auteurs van het Verdrag, rechterlijke beslissingen in de aangezochte staat even doeltreffend te doen zijn als in de staat van herkomst, mag worden afgeweken van de vereisten van de artikelen 46, sub 2, en 47, sub 2. Ingevolge de artikelen 31 en 32 van het Verdrag van Wenen van 23 mei 1969 inzake het verdragsrecht (nog niet in werking getreden) dient bij de uitlegging van het Verdrag rekening te worden gehouden met zijn doelstelling en met de ge-

wone betekenis van zijn bewoordingen. Die gewone betekenis, die in casu slechts voor één uitlegging vatbaar is, kan slechts terzijde worden gesteld indien zij tot een klaarblijkelijk onzinnig en onredelijk resultaat leidt.

ad b) De door de regering van het Verenigd Koninkrijk voorgestane uitlegging leidt geenszins tot onredelijke resultaten, doch houdt rekening met de behoeften van de handelspraktijk. Voorlopige bewarende maatregelen, en met name de blokkering van een bankrekening, hebben immers zeer dikwijls ingrijpende gevolgen. Dit geldt vooral voor handelsondernemingen, die zich als gevolg van procedures die buiten hun kennis hebben plaatsgevonden, geplaatst kunnen zien voor de blokkering van banksaldo's waarmee aan hun buitenlandse verplichtingen kon worden voldaan, zonder ook maar de kans te hebben gehad andere voorzieningen te treffen voor het trekken van wissels of uit te voeren betalingen. Daardoor kunnen niet alleen de belangen van de verwerende partij, maar eveneens die van derden ernstig worden geschaad. Om te voorkomen dat de rechten van derden ernstig worden benadeeld en ter vermijding van onzekerheid in het handelsverkeer, is het beslist noodzakelijk dat dergelijke bewarende maatregelen snel ter kennis worden gebracht van alle betrokkenen en dat deze in de gelegenheid worden gesteld, onmiddellijk te reageren.

Weliswaar moet in bepaalde gevallen een verzoek om een bewarende maatregel als de blokkering van een bankrekening kunnen worden ingewilligd, doch de regering van het Verenigd Koninkrijk acht het van het allergrootste belang, dat de

partij tegen wie een dergelijke maatregel wordt genomen alsmede alle andere betrokkenen de mogelijkheid hebben, zo snel mogelijk opmerkingen te maken voor de rechterlijke instantie die de betrokken maatregel heeft bevolen. Dat is slechts mogelijk indien die instantie dichtbij is gelegen, zij een rechtsstelsel toepast waarmee de benadeelde partij vertrouwd is en er geen moeilijkheden van taalkundige aard bestaan. Met andere woorden, de werking van voorlopige bewarende maatregelen met een verrassend effect, genomen op verzoek van een partij buiten kennis van de verweerder, dient in het algemeen beperkt te zijn tot het land waarin de maatregel wordt genomen.

Deze uitlegging dwingt de partij die zijn tegenpartij wil verrassen met voorlopige bewarende maatregelen in de praktijk ertoe, zijn verzoek in te dienen in de staat waarin de maatregelen ten uitvoer moeten worden gelegd, ook indien de rechters van die staat niet bevoegd zijn voor de beslissing in het hoofdgeding. Volgens de regering van het Verenigd Koninkrijk wordt in artikel 24 Executieverdrag bevestigd, dat dit in het kader van het Verdrag de passende oplossing is.

Zij geeft toe dat een dergelijke oplossing alleen doeltreffend is, indien de rechters van de verslagsluitende staten volgens hun eigen recht bevoegd zijn tot het nemen van voorlopige bewarende maatregelen, ook al hebben zij geen beslissingsbevoegdheid in het hoofdgeding. In het Verenigd Koninkrijk kunnen beschikkingen waarbij het vermogen van de verweerder wordt geblokkeerd, slechts worden gegeven indien zij afhankelijk zijn

van een vordering, die bij de nationale rechter kan worden ingediend. Evenwel moet hier met een wetswijziging rekening worden gehouden.

Volgens de regering van het Verenigd Koninkrijk waren de eerste en de tweede vraag derhalve te beantwoorden als volgt:

„De artikelen 27, sub 2, 46, sub 2, en 47, sub 1, Executieverdrag zijn op procedures waarin voorlopige bewarende maatregelen zijn bevolen zonder dat de tegenpartij is gehoord, gelijkelijk van toepassing als op andere bij verstek gegeven beslissingen”.

3. Opmerkingen van de Italiaanse regering

De Italiaanse regering wijst in de eerste plaats op artikel 24 Executieverdrag, waarin het autonoom karakter van de conservatoire procedure ten opzichte van de procedure in het hoofdgeding tot uiting komt, en waarin het aan de wettelijke regeling van iedere verdragsluitende staat wordt overgelaten, de conservatoire bevoegdheden van de nationale rechters uit te breiden. Bijgevolg vallen rechterlijke beslissingen waarbij voorlopige bewarende maatregelen als bedoeld in artikel 24 worden bevolen of toegestaan, onder het in artikel 25 Executieverdrag neergelegde begrip „beslissing”, dat wil zeggen rechterlijke beslissingen die in de aangezochte staat kunnen worden erkend en ten uitvoer worden gelegd.

De Italiaanse regering gaat vervolgens over tot een onderzoek van de eerste en de tweede vraag. De bewoordingen van het Verdrag geven volgens haar geen uitdrukkelijk antwoord. Evenwel kan het stilzwijgen van het Verdrag niet aldus worden uitgelegd dat de in de artikelen 27, sub 2, en 46, sub 2, neergelegde vormvereisten ook gelden voor de conservatoire procedure. De noodzaak het

hoofd te bieden aan dringende situaties, heeft de nationale wetgevers van de verdragsluitende staten — met name in Italië — ertoe aangezet, het de rechters mogelijk te maken in bepaalde omstandigheden inaudita altera parte uitspraak te doen. In dergelijke gevallen kan geen sprake zijn van verstek van de verweerder, omdat zijn deelneming in dit stadium van de procedure door geen procedureregel wordt voorgeschreven. De in de artikelen 27, sub 2, en 46, sub 2, vervatte vormvereisten dienen derhalve — met inachtneming ook van artikel 34, sub 1, Executieverdrag — niet te gelden voor de tenuitvoerlegging van een bewarende maatregel die is genomen in het eerste stadium van een geding, waarvoor de wettelijke regeling van de staat waarin tot de maatregel werd besloten, een procedure op tegenspraak niet dwingend voorschrijft. Dit eenzijdige eerste stadium dient evenwel onmiddellijk te worden gevolgd door een contradictoire behandeling.

Bovenstaande opmerkingen met betrekking tot de artikelen 27, sub 2, en 46, sub 2, gelden eveneens voor artikel 47, sub 1, Executieverdrag.

4. Opmerkingen van de Commissie

Volgens de Commissie moet ernstig worden betwijfeld, of de artikelen 27, sub 2, 46, sub 2, en 47, sub 1, Executieverdrag eveneens van toepassing zijn op de erkenning en de tenuitvoerlegging van voorlopige maatregelen die volgens het nationale procesrecht van de staat van herkomst kunnen worden genomen zonder dat de tegenpartij wordt gehoord. Zij voert daartoe de volgende argumenten aan:

— Voorlopige bewarende maatregelen worden in de rechtsstelsels van verschillende verdragsluitende staten (Frankrijk, België, Bondsrepubliek Duitsland, Italië en Nederland) dikwijls genomen zonder dat de weder-

partij vooraf wordt gehoord, met het oog op het dringend karakter en het verrassend effect. Door de erkenning en de tenuitvoerlegging van deze maatregelen te weigeren, zou een belangrijke categorie beslissingen worden getroffen, terwijl het niet de bedoeling van de verdragsluitende staten kan zijn geweest het toepassingsgebied van het Verdrag zo vergaand te beperken.

- Het Verdrag zelf bepaalt in artikel 34, eerste alinea, dat wanneer de tenuitvoerlegging van een buitenlandse rechterlijke beslissing wordt gevraagd, het gerecht van de aangezochte Staat onverwijld uitspraak doet en de partij tegen wie de tenuitvoerlegging wordt gevraagd, niet wordt gehoord. Indien volgens het Verdrag zelf de wederpartij niet wordt gehoord, juist omdat men — aldus het rapport-Jenard (PB C 59 van 1979, blz. 50) — het verrassend effect heeft willen veilig stellen, is het volgens de Commissie tegenstrijdig om anderzijds de erkenning en de tenuitvoerlegging te weigeren van dergelijke bewarende maatregelen die door de rechters van de verdragsluitende staten worden genomen. Men dient veeleer ervan uit te gaan dat het Verdrag de doeltreffendheid van voorlopige bewarende maatregelen nog moet vergroten, omdat het daartoe in artikel 24 in nieuwe en uitgebreidere bevoegdheden van de nationale rechters heeft voorzien.
- De doelstelling van het Verdrag om door de vereenvoudiging van de formaliteiten de erkenning te vergemakkelijken en de tenuitvoerlegging te versnellen van rechterlijke beslissingen, zou niet worden bereikt indien de erkenning en de tenuitvoerlegging van voorlopige bewarende maatregelen werd geweigerd omdat zij zijn genomen zonder dat de wederpartij is gehoord.
- Bij de beraadslagingen over artikel 27, sub 2, en de overeenkomstige be-

paling van artikel 20, tweede alinea, hebben de regeringsdeskundigen voornamelijk aan verstekvonnissen gedacht, terwijl het rapport-Jenard (PB C 59 van 1979, blz. 42) geen steun biedt voor de stelling, dat die bepalingen ook zouden gelden voor de verzoeken tot tenuitvoerlegging van bewarende maatregelen, die in de staat van herkomst zijn genomen zonder dat de wederpartij werd gehoord.

De Commissie stelt derhalve voor de eerste en de tweede vraag te beantwoorden als volgt:

- „1. Artikel 27, sub 2, van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken is niet van toepassing op procedures, waarin voorlopige bewarende maatregelen worden genomen zonder dat de wederpartij is gehoord.
2. Het verzoek om tenuitvoerlegging van een voorlopige bewarende maatregel hoeft niet noodzakelijkerwijs vergezeld te gaan van de overlegging van de documenten waaruit de mededeling of de betekening in de zin van artikel 46, sub 2, en artikel 47, sub 1, van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken kan worden vastgesteld”.

B — De derde en de vierde vraag

Hiermee wenst het Oberlandesgericht Frankfurt/Main te vernemen, of de verweerder in een procedure waarin de tenuitvoerlegging van een beslissing wordt gevraagd — onder de in de verwijzingsbeschikking bedoelde omstandigheden — zijn schuld in vergelijking kan brengen met een tegenvordering die hij reeds vóór het nemen van de voorlopige maat-

regel in de eerste staat tegen verzoeker had. Paragraaf 14, lid 1, van de Duitse wet van 29 juli 1972 tot uitvoering van het Executieverdrag (BGBl. 1972, I, blz. 1328) bepaalt dat „de schuldenaar met zijn verzet (Beschwerde) tegen de gedwongen tenuitvoerlegging van een beslissing, ook bezwaren tegen de vordering zelf kan indienen, voor zover zij berusten op feiten die eerst na het geven van de beslissing zijn ontstaan”. Denilauler betoogt dat hij zich op schuldvergelijking kan beroepen, ondanks de omstandigheid dat zijn tegenvordering is ontstaan vóór de beschikking van 7 februari 1979. Met betrekking tot de vraag of de bezwaren tegen de vordering zelf zijn ontstaan voordat of nadat de beschikking werd gegeven, acht hij het moment waarop de schuldvergelijking is ingeroepen doorslaggevend, en niet het moment waarop de twee schuldvorderingen voor het eerst als compensabel tegenover elkaar stonden.

1. Opmerkingen van verzoekster in het hoofdgeding

Volgens verzoekster in het hoofdgeding (Couchet) is artikel 14 van de Duitse wet tot uitvoering van het Verdrag niet van toepassing op eenvoudige voorlopige bewarende maatregelen. Zij wijst op de beschikking van het Bundesgerichtshof van 16 mei 1979 (Recht der internationalen Wirtschaft 1979, blz. 570) volgens welke bezwaren tegen de gegrondheid van het verlot tot conservatoir beslag, die berusten op feiten ontstaan vóór de verlening van dat verlot, in de procedure waarin tenuitvoerlegging wordt gevraagd niet in aanmerking kunnen worden genomen. Indien in de procedure waarin tenuitvoerlegging wordt gevraagd, rekening werd gehouden met bezwaren tegen de vordering zelf, dan zou men de wederpartij meer rechten toekennen dan zij in eigen land heeft met betrekking tot een

tegen haar verleend verlot tot beslaglegging.

Volgens de paragrafen 917 en volgende ZPO kunnen namelijk bezwaren tegen de vordering zelf eerst in de verzetsprocedure worden onderzocht en tasten zij derhalve de uitvoerbaarheid van het verlot tot beslaglegging in beginsel niet aan. Voorts kan de rechter van de aangezochte staat aan de tenuitvoerlegging ook de voorwaarde van een zekerheidsstelling verbinden, zodat de belangen van de schuldenaar worden beschermd.

Ook al zou men de indiening van bezwaren tegen de vordering zelf toelaatbaar achten, dan moeten op grond van het beginsel van litispendentie in ieder geval die bezwaren worden uitgesloten, die de wederpartij reeds heeft ingediend in de procedure die zij in de staat van herkomst tegen de ten uitvoer te leggen beslissing aanhangig heeft gemaakt.

2. Opmerkingen van de regering van het Verenigd Koninkrijk

De regering van het Verenigd Koninkrijk betoogt dat verweerder zich niet op schuldvergelijking kan beroepen. Volgens het rapport-Jenard (PB C 59 van 1979, blz. 51) „(kan) de opposant... niettemin wel met vrucht middelen aanvoeren welke gebaseerd zijn op feiten welke na het geven van de vreemde beslissing hebben plaatsgevonden, bij voorbeeld aantonen dat hij sedert de uitspraak van de vreemde beslissing van de schuld is bevrijd”. Evenwel acht de regering van het Verenigd Koninkrijk het niet vanzelfsprekend dat voor schuldvergelijking dezelfde overwegingen kunnen worden aangevoerd. Hoe dit ook zij, dit impliceert — hoewel dit niet met zoveel woorden wordt gezegd — dat een vordering die is ontstaan vóórdat de vreemde beslissing werd gegeven, voor

de rechter van de staat van herkomst en niet voor die van de aangezochte staat aanhangig moet worden gemaakt.

Indien het Hof deze opvatting over de derde vraag deelt, behoeft de vierde vraag niet te worden beantwoord. Zo een antwoord op deze vraag evenwel noodzakelijk mocht zijn, dient volgens de regering van het Verenigd Koninkrijk te worden gesteld, dat de omstandigheid dat voor de rechter van de staat van herkomst beroep is ingesteld, ingevolge de *lis alibi pendens*-regel een aanvullende reden vormt, in die beroepsprocedure aangevoerde bezwaren niet toe te laten in de tegen de tenuitvoerlegging gerichte verzetsprocedure.

Volgens de regering van het Verenigd Koninkrijk dienen de derde en de vierde vraag derhalve te worden beantwoord als volgt:

„De verweerder in een procedure waarin de tenuitvoerlegging van een vreemde beslissing wordt gevraagd, kan zich in die procedure niet beroepen op een schuldvergelijking welke is gebaseerd op feiten die zijn ontstaan vóór de vreemde beslissing werd gegeven; dit geldt a fortiori indien hij dit middel reeds heeft opgeworpen in een beroep, ingesteld tegen de in de staat van herkomst gegeven beslissing”.

3. Opmerkingen van de Italiaanse regering

Volgens de Italiaanse regering hebben de derde en de vierde vraag betrekking op het onderwerp van het in artikel 36 Executieverdrag bedoelde verzet en bijgevolg op de omvang van de bevoegdheid van de rechter, bij wie genoemd verzet wordt gedaan. Gezien het bijzondere karakter van het verzet tegen het verlot tot tenuit-

voerlegging moet worden aangenomen, dat de artikelen 36 en volgende Executieverdrag niet zijn bedoeld om verandering te brengen in de normale criteria voor de verdeling van de bevoegdheid van de rechters van de verschillende verdragsluitende staten, dan wel in de verdeling van de bevoegdheid tussen de verschillende rechters binnen iedere verdragsluitende staat. Veeleer moet worden aangenomen dat de in artikel 36 bedoelde verzetsprocedure slechts ten doel kan hebben, na te gaan of de in het Verdrag neergelegde voorwaarden voor de verlening van het verlot tot tenuitvoerlegging zijn vervuld en bijgevolg bedoeld verlot te verlenen.

De verzetsprocedure is in wezen niets anders dan een voortzetting van de procedure waarin het verlot tot tenuitvoerlegging wordt gevraagd. Deze procedure omvat twee stadia: een eerste stadium waarin „de partij tegen wie de tenuitvoerlegging is gevraagd” (artikel 40 Executieverdrag) niet kan optreden en waarin zij derhalve — zelfs als interveniënt — ook „niet (wordt) gehoord” (artikel 34, eerste alinea, Executieverdrag) en een — eventueel — tweede stadium, dat bestaat in het in artikel 36 Executieverdrag bedoelde verzet.

Soortgelijke argumenten kunnen worden ontleend aan de artikelen 38 en 39 Executieverdrag, die slechts voorschriften bevatten met betrekking tot de termijn voor de tenuitvoerlegging en het stellen van zekerheid.

Volgens de Italiaanse regering dient op de derde en de vierde vraag derhalve te worden geantwoord dat

„in de verzetsprocedure van artikel 36 Executieverdrag geen andere excepties of verweermiddelen zijn toegestaan dan die welke betrekking hebben op de verlening van het verlot tot tenuitvoerlegging”.

4. Opmerkingen van de Commissie

Volgens de Commissie geldt voor de procedure waarin in het kader van het Verdrag de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen wordt gevraagd, het beginsel dat de vreemde beslissing niet opnieuw ten gronde kan worden onderzocht. Bij wijze van uitzondering kan de schuldenaar evenwel, aldus het rapport-Jenard (ter aangehaalde plaatse blz. 51) met vrucht middelen aanvoeren welke zijn gebaseerd op feiten welke na het geven van de vreemde beslissing hebben plaatsgevonden, bij voorbeeld aantonen dat hij sedert de uitspraak van de vreemde beslissing van de schuld is bevrijd. Dit beginsel is neergelegd in paragraaf 14, lid 1, van de Duitse wet tot uitvoering van het Executieverdrag. Bij beslissingen over de tenuitvoerlegging van voorlopige bewarende maatregelen moeten evenwel middelen tegen het door de bewarende maatregel te beschermen recht reeds worden uitgesloten om de eenvoudige reden, dat de vreemde rechter bij het bevelen van de voorlopige bewarende maatregel in het algemeen nog geen definitief onderzoek instelt naar het met die maatregel te beschermen recht. Dit definitief onderzoek vindt eerst plaats tijdens de verdere behandeling van de zaak voor de vreemde rechter of in een afzonderlijke procedure. Onder verwijzing naar bovengenoemde beschikking van het Bundesgerichtshof van 16 mei 1979, betoogt de Commissie dat de verweerder middelen tegen de vordering zelf eerst kan aanvoeren tijdens de verdere behandeling van de zaak voor het gerecht van de staat van herkomst of tijdens de afzonderlijke procedure waarin definitief uitspraak wordt gedaan over de litigieuze vordering. Dit is niet mogelijk in de procedure waarin het exequatur wordt gevraagd, omdat dit zou betekenen dat de rechter die over het verlot tot tenuitvoerlegging beslist, de beslissingsbevoegdheid aantast van de rechter die bevoegd is definitief uitspraak te doen over de betrokken vordering. Om dit te

vermijden bepaalt artikel 21 Executieverdrag dat wanneer voor gerechten van verschillende verdragsluitende staten tussen dezelfde partijen vorderingen ahangig zijn, welke hetzelfde onderwerp betreffen en op dezelfde oorzaak berusten, het gerecht, waarbij de zaak het laatst is aangebracht, zelfs ambtshalve, de partijen moet verwijzen naar het gerecht bij hetwelk de zaak het eerst ahangig is gemaakt. Aangezien in casu verweerder zich reeds tijdens de procedure voor het Tribunal de Grande Instance op schuldvergelijking heeft beroepen, dient dit Franse gerecht zich uit te spreken over de schuldvergelijking.

Op grond van bovenstaande overwegingen dienen volgens de Commissie de derde en de vierde vraag te worden beantwoord als volgt:

„In het kader van een procedure waarin het verlot tot tenuitvoerlegging van voorlopige bewarende maatregelen wordt gevraagd, kan de schuldenaar geen middelen tegen de met de bewarende maatregel te beschermen vordering opwerpen, ongeacht het tijdstip waarop de feiten die aan die middelen ten grondslag liggen, zijn ontstaan”.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 26 februari 1980 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door verzoekster in het hoofdgeding, te dezen vertegenwoordigd door G. Schroer, advocaat te Frankfurt/Main; de Commissie van de Europese Gemeenschappen, te dezen vertegenwoordigd door W. Krause-Ablass, advocaat te Düsseldorf; en de regering van het Verenigd Koninkrijk, te dezen vertegenwoordigd door K. Newman, CB, Under Secretary, Lord Chancellor's Office.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 26 maart 1980 conclusie genomen.

In rechte

- 1 Bij beschikking van 25 juli 1979, ingekomen ten Hove op 6 augustus daaropvolgend, heeft het Oberlandesgericht Frankfurt/Main krachtens het Protocol betreffende de uitlegging door het Hof van Justitie van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (hierna: het Executieverdrag) (PB L 299 van 1972, blz. 32) vier vragen gesteld betreffende de uitlegging van de artikelen 24, 27, sub 2, 34, tweede alinea, 36, eerste alinea, 46, sub 2, en 47, sub 2, van genoemd Verdrag.
- 2 Bij het Tribunal de Grande Instance te Montbrison (Frankrijk) werd in 1978 een geding tussen een schuldeiser (Couchet Frères) en diens schuldenaar (Denilauler) aanhangig gemaakt. Krachtens de hem bij artikel 48 van de Franse Code de procédure civile verleende bevoegdheden, gaf de president van genoemd Tribunal op 7 februari 1979 op verzoek van de schuldeiser en zonder dat de tegenpartij was uitgenodigd te verschijnen, een uitvoerbaar bij voorraad verklaarde beschikking, waarbij de schuldeiser werd gemachtigd conservatoir beslag te leggen op de rekening van zijn schuldenaar bij een bank te Frankfurt/Main, tot zekerheid van een op FF 130 000 geschatte vordering. Volgens Frans recht kan het conservatoir beslag waartoe de schuldeiser aldus is gemachtigd, ten uitvoer worden gelegd zonder dat de beschikking tevoren is betekend aan de schuldenaar tegen wie zij is verleend.
- 3 De aan het Hof voorgelegde vragen zijn gesteld in het kader van een procedure, bij de Duitse rechter aanhangig gemaakt ter verkrijging van verlof tot tenuitvoerlegging van de Franse beschikking en tevens van een „Pfändungsbeschuß” voor het beslag op het banksaldo. Deze procedure was eerst aanhangig bij de president van het Landgericht Wiesbaden, die op 23 maart 1979 het verlof tot tenuitvoerlegging verleende, met als gevolg dat op 28 maart beslag werd gelegd. Aan die procedures nam de schuldenaar geen deel. Naar het schijnt werd de beschikking van de president van het Landgericht Wiesbaden de schuldenaar eerst op 3 mei 1979 betekend. Deze deed onmiddellijk verzet tegen de beschikking bij het Oberlandesgericht Frankfurt/Main, dat de aan het Hof voorgelegde vragen heeft gesteld.

- 4 Deze vragen komen in de eerste plaats hierop neer, of rechterlijke beslissingen van een verdragsluitende staat, waarbij voorlopige en bewarende maatregelen worden toegestaan, zonder dat de partij tegen wie die maatregelen zijn gericht is uitgenodigd te verschijnen en waarvan deze eerst kennis zal nemen na hun tenuitvoerlegging, in een andere verdragsluitende staat kunnen worden erkend en ten uitvoer gelegd zonder dat zij tevoren aan de wederpartij zijn betekend (vragen 1 en 2). In de tweede plaats wenst de verwijzende rechter duidelijkheid te verkrijgen omtrent de verweermiddelen die de partij waartegen de tenuitvoerlegging is gevraagd, kan aanvoeren, wanneer zij tegen het verlot tot tenuitvoerlegging het in artikel 36 Executieverdrag bedoelde verzet doet (vragen 3 en 4).

De eerste en de tweede vraag

- 5 De eerste twee vragen, die tezamen moeten worden beantwoord, luiden als volgt:
- „1. Hebben de artikelen 27, sub 2, en 46, sub 2, Executieverdrag tevens betrekking op procedures waarin, zonder dat de tegenpartij wordt gehoord, het nemen van voorlopige bewarende maatregelen wordt toegestaan?
 2. Moet artikel 47, sub 1, Executieverdrag aldus worden verstaan, dat de partij die om de tenuitvoerlegging verzoekt, de documenten waaruit de betekening van de ten uitvoer te leggen beslissing kan worden vastgesteld, ook dan moet overleggen indien deze beslissing een voorlopige, louter bewarende maatregel vormt?”
- 6 Volgens de Commissie, de Italiaanse regering en verzoekster in het hoofdgeding moeten dergelijke beslissingen in de aangezochte verdragsluitende staat worden erkend en van het verlot tot tenuitvoerlegging worden voorzien, zonder eerst aan de partij tegen wie zij zijn gericht, te zijn betekend.

Het specifieke doel van dit soort voorlopige of bewarende maatregelen bestaat in het bereiken van een verrassend effect ter bescherming van de bedreigde belangen van de verzoekende partij, doordat de partij tegen wie zij zijn gericht, wordt verhinderd haar vermogen te doen verdwijnen, of dit nu het onderwerp van het geschil vormt dan wel tot zekerheid van de schuldeiser dient. Door aan de erkenning en de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissingen de voorwaarde te verbinden, dat zij nog tijdens de procedure in de verdragsluitende staat van herkomst aan de tegenpartij zijn betekend, zou men hun uiteindelijk iedere betekenis ontnemen.

De regering van het Verenigd Koninkrijk is daarentegen van mening, dat de erkenning en de tenuitvoerlegging van deze beslissingen aan de in de artikelen 27, 46, en 47 Executieverdrag neergelegde voorwaarden betreffende de betekening aan de wederpartij moeten worden onderworpen. Zij geeft toe dat door dit vereiste het verrassend effect van deze beslissingen teniet wordt gedaan waardoor zij iedere praktische betekenis verliezen, hetgeen neerkomt op een weigering van hun erkenning en tenuitvoerlegging. Deze consequentie moet volgens haar evenwel minder ernstig worden geacht dan de — haars inziens ondraaglijke — risico's die voor ondernemingen met tegoeden in verschillende verdragsluitende staten voortvloeien uit een procedure, die de rechters van de aangezochte staat verplicht maatregelen toe te staan waarbij beslag wordt gelegd op in die staat aanwezige tegoeden, zonder dat de eigenaar daarvan ooit de kans heeft gehad te worden gehoord, hetzij voor de rechter van de staat van herkomst hetzij voor die van de aangezochte staat, en zulks terwijl die tegoeden op geoorloofde wijze bestemd kunnen zijn geweest voor de nakoming van andere verplichtingen. Slechts de bevoegde rechter van de staat waarin die tegoeden zich bevinden, zou, met volledige kennis van zaken, kunnen beoordelen of het toestaan van dit soort voorlopige of bewarende maatregelen noodzakelijk is. De regering van het Verenigd Koninkrijk merkt voorts op, dat haar standpunt geen leemten in het systeem van het Verdrag doet ontstaan. Immers ingevolge artikel 24 kan iedere partij zich voor het verkrijgen van in de wetgeving van een verdragsluitende staat voorziene voorlopige of bewarende maatregelen, tot de gerechtelijke autoriteiten van die staat wenden, ook indien een gerecht van een andere verdragsluitende staat bevoegd is van het bodemgeschil kennis te nemen.

- 7 Artikel 27 Executieverdrag somt de voorwaarden op voor de erkenning in een verdragsluitende staat van in een andere verdragsluitende staat gegeven beslissingen. Volgens artikel 27, sub 2, worden beslissingen niet erkend „indien het stuk dat het geding inleidt, niet regelmatig en zo tijdig als met het oog op zijn verdediging nodig was aan de verweerder, tegen wie verstek werd verleend, is betekend of is medegedeeld”. Volgens artikel 46, sub 2, moet de partij die de erkenning inroept of de tenuitvoerlegging verzoekt van een beslissing die in een andere verdragsluitende staat bij verstek is gewezen, naast andere documenten het bewijs overleggen, dat het stuk dat het geding heeft ingeleid, aan de niet verschenen partij is betekend of is meegedeeld.

- 8 Deze bepalingen zijn klaarblijkelijk niet bedoeld te gelden voor rechterlijke beslissingen die, volgens het nationale recht van een verdragsluitende staat, moeten worden gegeven in afwezigheid van de partij tegen wie zij zijn gericht en die ten uitvoer moeten worden gelegd zonder voorafgaande betekening aan deze laatste. Blijkens een vergelijking van de verschillende taalversies van de betrokken bepalingen, en inzonderheid de ter aanduiding van de niet verschenen partij gebezigde termen, hebben die bepalingen betrekking op een in beginsel contradictoire procedure, waarin de rechter niettemin bevoegd is uitspraak te doen indien de — regelmatig opgeroepen — verweerder niet verschijnt.
- 9 Hetzelfde geldt voor artikel 47, sub 1, Executieverdrag, op grond waarvan de partij die de tenuitvoerlegging verzoekt, enig document moet overleggen waaruit kan worden vastgesteld dat de beslissing volgens de wet van de staat van herkomst uitvoerbaar is en betekend is geworden. Deze bepaling, kan per definitie niet van toepassing zijn op beslissingen van andere aard zoals de onderhavige.
- 10 Uit de omstandigheid dat de artikelen 27, sub 2, 46, sub 2, en 47, sub 1, geen toepassing kunnen vinden op beslissingen als de onderhavige zonder dat deze hun betekenis verliezen, kan men evenwel niet afleiden dat die beslissingen desondanks in de aangezochte staat moeten worden erkend en ten uitvoer gelegd. Onderzocht moet worden of dergelijke rechterlijke beslissingen, gezien het systeem en de doelstellingen van het Verdrag, onder de in het Verdrag voorziene vereenvoudigde regeling voor de erkenning en de tenuitvoerlegging kunnen vallen.
- 11 Volgens de Commissie en de Italiaanse regering pleit het voor een bevestigend antwoord op de eerste vraag, dat het Executieverdrag volgens artikel 25 van toepassing is op alle door de rechters van de verdragsluitende staten gegeven beslissingen, zonder te onderscheiden tussen beslissingen, gegeven in een procedure op tegenspraak, en die welke worden gegeven zonder dat de wederpartij is opgeroepen te verschijnen. Blijkens artikel 24 zou zijn toepassingsgebied zich uitstrekken tot bewarende en voorlopige maatregelen, die volgens het recht van de diverse verdragsluitende staten, naar hun aard of op grond van hun dringend karakter, dikwijls worden genomen zonder dat eerst de wederpartij wordt gehoord. De verdragsluitende staten zouden niet de bedoeling kunnen hebben gehad, het toepassingsgebied van het Verdrag op

dit punt te beperken zonder dit in de tekst uitdrukkelijk te vermelden. Ten slotte zou artikel 34 Executieverdrag, volgens hetwelk in de procedure ter verkrijging van het verlof tot tenuitvoerlegging „de partij tegen wie de tenuitvoerlegging wordt gevraagd, ... in deze staat van de procedure niet (wordt) gehoord”, duidelijk aantonen dat volgens het Verdrag zelf niet-contradictoire procedures verenigbaar zijn met het fundamentele beginsel van de rechten van de verdediging, indien zij hun rechtvaardiging vinden in de omstandigheden.

- 12 Dit betoog kan de aan het Executieverdrag ten grondslag liggende beginselen en het systeem ervan niet opzij zetten.
- 13 De verdragsbepalingen van Titel II, inzake de bevoegdheid, en Titel III, betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging, drukken gezamenlijk de bedoeling uit ervoor te zorgen dat, in het kader van de doelstellingen van het Executieverdrag, de procedures die tot het geven van rechterlijke beslissingen leiden, met inachtneming van de rechten van de verdediging verlopen. Op grond van de garanties die de verweerder in de oorspronkelijke procedure zijn verleend, is het Verdrag in Titel III zeer soepel voor wat de erkenning en de tenuitvoerlegging betreft. In het licht van deze overwegingen wordt duidelijk, dat het Verdrag hoofdzakelijk die rechterlijke beslissingen voor ogen heeft welke, voordat in een andere staat dan in de staat van herkomst om hun erkenning en tenuitvoerlegging wordt verzocht, in die staat van herkomst op diverse wijzen het onderwerp zijn geweest of konden zijn van een procedure op tegenspraak. Uit het algemene systeem van het Verdrag kan derhalve niet worden afgeleid, dat een formele wilsuiking noodzakelijk was om beslissingen als de onderhavige van de erkenning en de tenuitvoerlegging uit te sluiten.
- 14 Het aan artikel 34 Executieverdrag ontleende argument inzake analogische toepassing kan evenmin doorslaggevend zijn. Dat de procedure waarin de tenuitvoerlegging wordt gevraagd, althans voorlopig niet contradictoir is, moet juist worden gezien in verband met de soepelheid van het Verdrag ten aanzien van de tenuitvoerlegging, welke haar rechtvaardiging vindt in de zekerheid, dat in de staat van herkomst een contradictoire behandeling heeft plaatsgevonden of heeft kunnen plaatsvinden. Weliswaar wordt het niet-contradictoire karakter van de procedure waarin om tenuitvoerlegging wordt verzocht, volgens artikel 34 tevens gerechtvaardigd door het verrassend effect dat van deze procedure dient uit te gaan, om te verhinderen dat de schuldenaar de kans heeft zijn vermogen aan iedere tenuitvoerlegging te ont-

trekken, doch het betreft hier een afgezwakt verrassend effect omdat wordt uitgegaan van een contradictoire behandeling in de staat van herkomst.

- 15 Een analyse van de functie in het gehele systeem van het Executieverdrag van het bijzonderlijk aan voorlopige en bewarende maatregelen gewijde artikel 24, leidt voorts tot de conclusie dat voor dergelijke maatregelen in een bijzondere regeling is voorzien. Procedures als de onderhavige, waarin het nemen van voorlopige bewarende maatregelen wordt toegestaan, zijn weliswaar in de rechtsordes van alle verdragsluitende staten bekend en kunnen onder bepaalde omstandigheden worden geacht geen inbreuk te maken op de rechten van de verdediging, doch opgemerkt moet worden, dat het toestaan van dergelijke maatregelen van de rechter bijzondere behoedzaamheid vereist alsmede een maatregel haar gevolgen moet doen gevoelen. Al naar gelang het geval, en met name de handelsgebruiken, moet hij zijn toestemming kunnen beperken in de tijd of, met het oog op de aard van de tegoeden of goederen die door de voorgenomen maatregelen worden getroffen, bankgaranties eisen of een sekwester aanwijzen en, in het algemeen aan zijn toestemming alle voorwaarden verbinden die het voorlopige of bewarende karakter van de door hem bevolen maatregelen garanderen.
- 16 Ongetwijfeld is de plaatselijke rechter of in ieder geval de rechter van de verdragsluitende staat waarin zich de door de gevraagde maatregelen getroffen tegoeden bevinden, het beste in staat de omstandigheden te beoordelen op grond waarvan de gevraagde maatregelen moeten worden toegestaan of geweigerd, dan wel de modaliteiten en voorwaarden moeten worden vastgesteld die de verzoeker in acht zal hebben te nemen om het voorlopige en bewarende karakter van de toegestane maatregelen te garanderen. Het Verdrag heeft met die behoeften rekening gehouden door in artikel 24 te bepalen, dat in de wetgeving van een verdragsluitende staat voorziene voorlopige of bewarende maatregelen bij de rechterlijke autoriteiten van die staat kunnen worden aangevraagd, zelfs indien een gerecht van een andere verdragsluitende staat krachtens het Verdrag bevoegd is van het bodemgeschil kennis te nemen.

- 17 Artikel 24 sluit niet uit, dat voorlopige of bewarende maatregelen die in de staat van herkomst in een — zij het bij verstek gevoerde — procedure op tegenspraak zijn bevolen, onder de in de artikelen 25 tot en met 49 Executieverdrag neergelegde voorwaarden kunnen worden erkend en ten uitvoer gelegd. Evenwel zijn de voorwaarden die Titel III van het Verdrag aan de erkenning en de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen verbindt, niet vervuld in het geval van door een rechter bevolen of toegestane voorlopige of bewarende maatregelen, indien de partij tegen wie zij zijn gericht, niet is opgeroepen te verschijnen en zij ten uitvoer moeten worden gelegd zonder voorafgaande betekening aan die partij. Bijgevolg komen dergelijke rechterlijke beslissingen niet in aanmerking voor de in Titel III van het Verdrag voorziene vereenvoudigde tenuitvoerlegging. Naar de regering van het Verenigd Koninkrijk evenwel terecht opmerkt, stelt artikel 24 de justitiabelen een procedure ter beschikking die de nadelen van die uitsluiting voor een groot deel wegneemt.
- 18 De twee eerste vragen moeten derhalve aldus worden beantwoord, dat rechterlijke beslissingen waarbij voorlopige of bewarende maatregelen worden toegestaan, die worden gegeven zonder dat de partij tegen wie zij zijn gericht, is opgeroepen te verschijnen, en die ten uitvoer moeten worden gelegd zonder voorafgaande betekening, niet onder de in Titel III van het Verdrag voorziene regeling voor de erkenning en de tenuitvoerlegging vallen.

De derde en de vierde vraag

- 19 Gezien het antwoord op de eerste twee vragen, behoeven de derde en de vierde vraag niet meer aan de orde te komen.

Kosten

- 20 De kosten door de regering van de Italiaanse Republiek, de regering van het Verenigd Koninkrijk en de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de vragen, door het Oberlandesgericht Frankfurt/Main gesteld bij zijn beschikking van 25 juli 1979, verklaart voor recht:

Rechterlijke beslissingen waarbij voorlopige of bewarende maatregelen worden toegestaan, die worden gegeven zonder dat de partij tegen wie zij zijn gericht, is opgeroepen te verschijnen, en die ten uitvoer moeten worden gelegd zonder voorafgaande betekening, vallen niet onder de in Titel III van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken voorziene regeling voor de erkenning en de tenuitvoerlegging.

Kutscher	O'Keeffe	Touffait	Mertens de Wilmars	Pescatore
Mackenzie Stuart	Bosco	Koopmans	Due	

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 21 mei 1980.

De griffier

A. Van Houtte

De president

H. Kutscher

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAT-GENERAAL H. MAYRAS VAN 26 MAART 1980 ¹

*Mijnheer de President,
mijne beren Rechters,*

De onderhavige prejudiciële zaak is uw Hof voorgelegd door het Oberlandesge-

richt te Frankfurt/Main, Bondsrepubliek Duitsland, naar aanleiding van een geding tussen de SNC Couchet Frères, een Franse transportonderneming, en een Duitse cliënt, Denilauler. De door het

¹ — Vertaald uit het Frans.